

unesenivangole.socializmus.sk

Protože je do večere ještě relativně hodně času, jen tak na chvíli zaléháme, abychom si po cestě odpočinuli. Ale už krátce po čtvrté hodině odpolední na nás od vedle Jarka volá, že se Jardovi udělalo špatně. Nemůže se prý vůbec zvednout. Tehdy už ležel venku ve stínu pod jedním velikým stromem. Když jsme k němu došli, tak byl vlastně v hlubokém bezvědomí. Začalo to s ním být špatné. Nějakou chvíli trvalo, než sem přišla nejen Marie a potom také konečně i vojenský enfermeiro. Ale stále chyběly jakékoli léčebné prostředky, kterými by se mu mohlo nějak, a hlavně rychle, pomoci. Protože bylo také podezření na cukrovku, vyšasili vojáci kdesi alespoň cukrovou šťávu. Tu však Jarda už nebyl schopen ani polknout.

Enfermeiro také někde vyhrabal infúzi (jednalo se podle nich o 5% glukózu). To bylo ale vlastně vše, co byli schopni pro Jaroslava v tuto chvíli udělat. Poté už tam ti vojáci jen tak stáli a prostě se jen usmívali. To mi ale připadalo na danou situaci strašně kruté. Oni se však usmívali z rozpaků. Pro nás to ovšem byla neuvěřitelná reakce na situaci, kdy tady umíral jeden z nás. Bylo to opravdu velice zoufalé. Marie se za malou chvíli zeptala, kolik je hodin!

Bylo sedmnáct hodin, čtyřicet pět minut a náš kolega Jaroslav právě zemřel! Všechny ženy okolo plakaly a slzy se dokonce objevily i v očích některých mužů, kteří tu právě jsou. Bylo nás kolem něho z celé naší početné skupiny zajatců jen pár. Všichni ostatní jako by se té nepříjemné situace báli. Jenom tak zpovzdálí, nebo raději zalezlí ve svých cubatas sledovali to, co se venku kolem Jardy děje. Snad prostý živočišný strach, že se totéž může stát někomu z nás. Anebo jednoduše velká obava ze zlých zpráv. Kdo ví, co všechno může člověk cítit v takovou těžkou chvíli. Nejhorší ze všeho byla ta naše nekonečná beznaděj. Dolehlo to na nás na všechny opravdu hodně zle.